

Olor de Mediterrani

EN LA MEMÒRIA INFANTIL, ELS PRÉSSECS D'AGOST TENIEN UNA CONSISTÈNCIA D'UNA CARNOSITAT VOLUPTUOSA

LEONARD DELSHANS

En l'època de la infantesa, les vacances escolars tenien una resonància íntima molt poderosa: aquelles vacances eren àmplies, silencioses i llargues. Un abandó de la rutina d'estudi. El mes de juny anava unit a les primeres peres de Sant Joan, que entre nosaltres s'anomenaven *peres castell*, petites, redones, grogues. Els primers albercocs que anaven a la plaça de Lleida, que s'anomenaven *monequins*, d'una dolçor antològica, que ara escassegen o simplement no es veuen als supermercats. Els supermercats han tendit a fer la fruita guapa i estàndard. Les varietats s'han triat amb criteris de producció i aspecte.

Sovint s'ha negligit el sabor o el matís de perfum. Ara, de tard en tard, al mes de juny, tornen a aparèixer els préssecs grocs carnosos, perfumats, acariciats pel sol.

L'estiu al món rural del Baix Segre era anar a collir préssecs i peres llimoneres. Una certa tonalitat de la llum; una certa incomoditat als matins. Les calorades no solien ser, com enguany, al mes de juny. Potser en aquell món agrícola i rural, els xiquets sentien més que no podíem explicar amb paraules.

L'estiu ens abocava a la terra, a l'horta, al riu, als bancals, als misteriosos homes grans que venien d'un temps remot que com un sortilegi

anomenaven *república*. No compreníem com una paraula tan bonica fos dita entre dents, sense vocalitzar, secreta.

El nom dels préssecs es va esborrant de la memòria, però en la vida infantil els préssecs d'agost tenien una consistència d'una carnositat voluptuosa que llavors era considerada molt meritòria. No eren temps de primors anorèxiques.

L'acabament del curs podia ser un relaxament. A mesura que l'estiu avançava, el record dels tractors carregats de quadrats formava part de la secor de les tardes, del cop de sol del migdia, de les dolçors de les nits.